

Hồi 22

Âm Sai, Dương Thố

Nga My Sơn, hiểm tuấn phi thường, mà cũng hùng vĩ phi thường. Nó cao hơn Ngũ Nhạc, nó đẹp gồm tứ khí của chín châu. Ai đến Nga My rồi, được du hành ở phía hậu, mới thấy rõ cái uy nghi của nó.

Đứng phía sau núi nhìn ra bao la, nhìn xuống mông mênh, mới thức ngộ con người là hạt cát, mà hồn phách do tạo hóa đặt vào cũng tháp cánh mà bay, bởi cảm thấy cái nơi tạm ngụ quá nhỏ, quá hèn trở về giữa khoáng đạt của không gian ...

Theo con đường dốc tiến lên không bao lâu là du khách như chập chờn trong sương mù, càng lên cao, như càng đi vào mây, mây từ dưới xa lưng chừng núi lên tận đỉnh, mây giăng mắc bốn bề. Nếu cho rằng hoang vu cô tịch cũng được, bởi có cái thiên nhiên nào chẳng cô tịch hoang vu ?

Và nơi đây, bỏ một vùng quanh chân núi, tất cả các nơi còn đượm thiên nhiên, nhân lực chưa xâm nhập mấy mai, trừ một vài ngôi chùa rải rác đâu đó. Chùa chưa phải là chứng tích xâm nhập của nhân lực đối với thiên nhiên, trái lại chùa nói lên sự trở về thiên nhiên của nhân lực.

Tiểu Linh Ngư hiện tại tuy thoát khỏi sự kềm chế của Bích Xà Thần Quân, tuy chạy nhảy tự do, song còn mấy con rắn độc trên mình kia là một bản án tử hình treo sẵn, hấn có phải hoàn toàn thoát nạn đâu ? Bích Xà Thần Quân cố gắng theo hấn, hấn cũng cố gắng chạy lên, chạy mà có chết cũng chạy, chứ ở lại rồi đã chắc gì thoát khỏi chết với những con rắn ? Hấn chạy, bắt Bích Xà Thần Quân phải chạy theo, hấn chết Bích Xà Thần Quân cũng phải chết theo, như thế là sướng lắm rồi, chẳng bù với cái việc hấn phải chết một mình sao ?

Chạy một lúc, cả hai thở hồng hộc. Bích Xà Thần Quân hỏi qua hờn hển:

- Đến chưa ?

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng:

- Người còn cho là chạy chậm nữa à ? Cho người biết lạc lỏng vào vùng này, nếu chẳng có ta dẫn đường, thì dù người tìm đúng bảy ngày đêm, vị tất thấy địa điểm !

Đột nhiên Bích Xà Thần Quân bật cười lớn, vượt một câu:

- Ta biết người là một tiểu tử giỏi dẫn lanh lệ, ta phải nhìn nhận kém người, kém xa !

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Phải đó ! Hiện tại thì ta hơn người, hơn ở mọi phương diện ! Bởi kho tàng chưa hiện ra trước mắt thì cái gì ta cũng hơn người, giả như ta có cái đuôi dài một dặm, người cũng chịu khó đi từ mông ta đến cuối đuôi mà vượt, vượt xuôi rồi vượt ngược, vượt đến khi nào kho tàng xuất hiện, người chặt luôn đuôi ta, rồi chặt luôn đầu ta !

Bích Xà Thần Quân ngọt giọng:

- Đừng nói nhảm, tiểu quý ! Người cứ yên trí, chẳng bao giờ ta giết người, gắp kho báu rồi ta còn đối đãi tử tế với người hơn, ta nhất định đối tốt với người mà ! Người ...

Bồng, lão hét lên:

- Tiểu quý ! Ra đây ! ... Ra đây ngay ! ...

Lão đang đắc ý, cứ thốt mà chẳng cần nhìn, chững nhìn lại Tiểu Linh Ngư biến đâu mất. Không thấy Tiểu Linh Ngư, Bích Xà Thần Quân xuất hạn ướm đầu, ướm trán.

Lão quát lớn, bất chấp bọn Mộ Dung Cửu nghe hay không nghe:

- Người chui ở đâu, ra đây ngay ! Cho người biết, ta chỉ hút gió một tiếng, ta chỉ búng tróc ngón tay, là người mất mạng liền ! Vô luận người chui ở xó nào, hang ngách nào, người cũng phải chết ! Đừng mong thoát khỏi tay ta, vô ích !

oOo

Đêm càng xuống sâu, không gian càng trầm tịch. Chẳng có một tiếng động, chẳng có một bóng hình thấp thoáng chung quanh. Tiểu Linh Ngư biến mất. Bích Xà Thần Quân khẩn cấp quá chừng, luôn luôn dậm chân, luôn luôn hét. Hét mãi, lão lại dọa:

- Bích Ty Xà của ta, còn có cái tên là Phục Cốt Trùng, chúng cứ bám mãi nơi mình người, như dính liền với da, với thịt, xương, nếu ta không ra lệnh, chẳng bao giờ chúng rời người ! Nếu ta ra ra lệnh, chúng ngoạm người liền. Người chết đi, chui xuống mồ, chúng cũng bám sát, chui theo. Suy nghĩ đi, tiểu quý, đừng ngu dại mà làm một việc tai hại thì có, chứ chẳng hề ích lợi !

Bồng, có tiếng cười sằng sặc vang lên bên cạnh lão, rồi Tiểu Linh Ngư lên tiếng:

- Ta ở đây, có đi nơi nào đâu. Người làm gì mà rối lên như vậy ?

Bích Xà Thần Quân đảo mắt tìm mãi. Lâu lắm lão mới phát hiện ra một cái hang nhỏ ẩn sau những giây leo buông phủ chằng chịt từ những cành cây, dưới đất lại có cỏ mọc dày đan lên. Đêm khuya, tối tăm, tuy có chậm một chút, lão tìm ra được cái hang đá nhỏ đó, kể nhãn lực của lão cũng khá lắm. Tiểu Linh Ngư đang ở trong cái hang đó.

Hắn gọi:

- Vào đây ! Cái hang này là lối vào của kho tàng đây !

Thấy cái hang, tìm được hắn, Bích Xà Thần Quân sôi giận, định xử trị hắn một phen, song khi nghe hắn nói cửa hang là lối vào kho tàng, lão hết giận liền. Lập tức lão cúi mình chui qua cỏ, qua giây leo, vào đến chỗ Tiểu Linh Ngư đang nấp.

Lạnh ! Ở đó sao lạnh quá chừng, người có công phu tu vi như Bích Xà Thần Quân cũng lạnh như thường, mà lại lạnh trên sức chịu đựng.

Lão thở dài thốt:

- Chỉ có mỗi một Yến Nam Thiên mới tìm ra nơi thần bí như thế này để chôn giấu báu vật !

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng:

- Nếu chôn dấu kho báu ở nơi giản dị nào khác, thì giờ đây người có cất công tìm kiếm chẳng ? Nó đã về tay bất cứ ai khác rồi, nó đâu có chờ cái đêm nay, người đến viếng thăm nó, khuôn dọn nó ?

Bích Xà Thần Quân cười hì hì:

- Phải ! Phải phải ! Người nói đúng ! Địa điểm có thần bí, mới ít người biết được, nên nó còn đó, chờ đợi chúng ta ! Nhờ có bức họa đồ, chứ nếu không thì giả như biết rằng báu vật chôn giấu tại Nga My Sơn, chẳng ai nghĩ ra báu vật ở tại đây, có thể họ sẽ quật ngã cả dãy Nga My này cũng nên, quật ngã cũng chẳng hy vọng gì tìm được !

Lão dừng lại một chút, vỗ tay lên vai Tiểu Linh Ngư, cười mấy tiếng, tiếp:

- Mà cũng nhờ người ! Phải nói là nhờ người, hoàn toàn nhờ người mới đúng ! Tiểu tử ơi ! Sao ta yêu người quá chừng !

Cuối cùng, lão kêu khẽ:

- Yến Nam Thiên ! Yến Nam Thiên ! Uổng phí tâm tư của người ! Chung cuộc rồi người cũng mất của !

Thoạt đầu mới vào lão nghe lạnh không chịu nổi. Bây giờ, lão đắc ý quá, hết lạnh nữa rồi. Cái hang đó, tối tăm quá, ở trong hang, ngửa bàn tay chẳng thấy ngón. Bích Xà Thần Quân có thủ sẵn trong mình một mối lửa, tuy không lớn, song rất sang.

Lão dặn Tiểu Linh Ngư:

- Cứ đi theo ta nhé !

Khêu mối lửa đó, lão tiếp:

- Người thấy vật chi đây không ? Cho người biết ta đã chuẩn bị nó từ lâu lắm rồi đó, cái mỗi lửa này đáng giá ba trăm lượng bạc, ta phải van lơn lằm, mới mua lại được của lão Hỏa Nha. Nó có thể cháy suốt một ngày một đêm mà không tắt ...

Không may cho lão, mỗi lửa đang cháy ngon, lão vừa dứt câu, mỗi lửa tắt phụt. Nó tắt tự nhiên.

Tiểu Linh Ngư reo lên:

- Cái mỗi lửa quý thật ! Quý đến độ vừa cháy là tắt ngay ! Mỗi lửa đáng giá ba trăm lượng, kể ra chưa đắt lắm !

Bích Xà Thần Quân cảm hận:

- Cái lão Hỏa Nha đó, thế mà man trá đáng ghét ! Đến ta mà lão cũng dám lừa ! Được rồi ! Lão sẽ trả giá đắt cho việc này !

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ:

- Chẳng có gì đáng trách lão ấy ! Chẳng qua người quá tin tưởng, quá hy vọng vào một vật chẳng đáng giá, tự nhiên người phải thất vọng, phải cảm hận. Người thổi phồng nó quá, chính người tạo gió làm tắt nó đó !

Bỗng hấn nhảy dựng lên, rồi chồm tới, suýt ngã xuống. Chùng như hấn chạm chân vào một vật gì. Bích Xà Thần Quân cố bật mỗi lửa, mỗi lửa cháy lên, lão không vấp nhưng lại nhảy dựng lên, lùi về phía hậu.

Dưới chân họ có ba xác chết. Cả ba nạn nhân vận y phục cực kỳ hoa lệ, trường kiếm còn trong tay, ánh kiếm chớp ngời dưới mỗi lửa của Bích Xà Thần Quân. Ba xác chết co quắp lại. Đúng là họ không thoải mái chút nào lúc lâm chung. Như vậy kể cũng thảm. Tay chân xác chết đã lạnh, song thân mình còn mềm mại, điều đó chứng tỏ họ chết chưa lâu lắm. Bất quá họ chết trước đó độ một khắc thời gian thôi.

Bích Xà Thần Quân đưa mỗi lửa sát mặt ba xác chết, nhận diện nạn nhân. Bất giác lão biến sắc, mặt lão biến sắc đáng sợ hơn ba xác chết. Bàn tay cầm mỗi lửa run run suýt làm tắt mỗi lửa.

Tiểu Linh Ngư lấy làm lạ, hỏi:

- Người nhận ra họ ?

Bích Xà Thần Quân đáp:

- Kim Lăng Tam Kiếm ! Kiếm của họ sắc bén phi thường, chém sắt như chém bùn.

Lão thốt một câu gọn, mặt lão còn xanh dờn. Lão ghê rợn trước cái chết của ba người này, mà chắc đến họ, lão cũng ghê rợn luôn tài nghệ của họ, nhất là ba thanh kiếm báu.

Tiểu Linh Ngư gật gù:

- Thì ra, ba người này là những nhân vật thành danh !

Bích Xà Thần Quân chớp mắt:

- Nào chỉ thành danh suông mà thôi ! Họ thuộc cái lớp nhất lưu cao thủ. Trên giang hồ, rất ít kẻ đối địch lại họ ! Chẳng rõ tại đâu, họ cũng biết có kho tàng, và biết đúng cái nơi chôn dấu báu vật !

Lão cứ tự hỏi, hỏi đi hỏi lại mấy lượt:

- Tại sao ? Tại sao họ biết được chứ ? ...

Tiểu Linh Ngư cũng kỳ quái nhìn lão, hấn cau mày lẩm nhẩm:

- Điều đó quả thật lạ lùng ! Tại sao họ cũng biết như ta ? ...

Bích Xà Thần Quân vụt hét:

- Người chỉ kỳ quái mà thôi à ?

Tiểu Linh Ngư so vai, bủ môi:

- Chứ người bảo ta phải làm sao nữa ? mà dù gì thì họ cũng đã chết rồi, chúng ta còn nghĩ đến điều đó làm chi ?

Bích Xà Thần Quân nổi giận:

- Họ chết rồi thì hết chuyện sao ? Họ chết, hẳn là có người giết họ chứ ? Người giết họ đương nhiên cũng biết được nơi này có kho tàng báu vật, người giết họ vì kho tàng đó, dù một đứa bé con cũng hiểu như vậy ! Điều đáng nói là kẻ giết chết cả ba tay kiếm phi phàm một lượt, chẳng phải là một nhân vật tầm thường đâu !

Tiểu Linh Ngư cau mày:

- Kỳ quái ! Kỳ quái thật ! Người đó là ai ? Tại sao y cũng biết sự bí mật như chúng ta ?

Bích Xà Thần Quân nghiêng răng:

- Kỳ quái cái gì nữa ? Người không nói cho người đó biết, thì còn ai nói ? Yến Nam Thiên khổ công tìm một địa điểm thần bí, chôn giấu báu vật, lại khổ tâm vẽ thành bức địa đồ chỉ dẫn, người cũng hiểu là loại bản đồ đó, có ai vẽ thành nhiều bản đâu ? Một bản thôi, mà bản duy nhất lại ở trong tay người, trừ ra người ...

Môi lửa trong tay chột tắt. Lần này Bích Xà Thần Quân không còn nghi ngờ gì nữa, lão chẳng còn cho rằng môi lửa vô giá trị. Môi lửa đáng giá ba trăm lượng bạc hẳn phải đặc biệt ? Khi nào tắt một cách vô lý được ? Hẳn là trong bóng tối, ở một góc, một xó nào đó có kẻ thổi tắt. Có kẻ thổi tắt, có nghĩa là còn có ít nhất một người sống quanh họ !

Một người còn sống, ngay tại địa điểm chôn báu, có ba xác chết. Người sống đó thừa sức giết ba tay kiếm tuyệt luân. Người sống đó đương nhiên là một tay ghê gớm. Thổi tắt mỗi lửa là có ý trêu Bích Xà Thần Quân rõ rệt. Trốn ở đây, nếu không ngăn trở lão trong cái việc tìm kho báu, thì còn là mục đích gì khác hơn chứ ?

Lão lúi nhanh ba bước, chạm vách đá, tay lão ấn vào vách, miệng lão hét lên:

- Ai ở trong bóng tối đó ? Giở trò quỷ gì thế ?

Đúng như lão suy đoán. Từ đâu đó, có tiếng đáp từ từ:

- Khen người đó ! Người đoán rất chính xác. Người hạ sát Kim Lăng Tam Kiếm, hiện còn ở trong động này. Người đó là ta !

Giọng nói chậm rãi, thản nhiên, nghe ra chẳng có oai khí nào đáng sợ. Song trong trường hợp này, những cái gì bình thường đều là đáng sợ cả. Bởi ở những nơi nguy hiểm, người giữ được thản nhiên, hẳn phải là tay có bản lĩnh phi phàm, có bản lĩnh cao mới dám đặt mình trên mọi sự việc, mới giữ sự bình tĩnh hoàn toàn. Phải là tay siêu đẳng mới không bị ngợp.

Cho nên Bích Xà Thần Quân phải sợ. Lão rung rung giọng hỏi:

- Mà ... mà người là ai ? Ít nhất cũng phải cho ta biết cái tên, cái hiệu chứ ?

Người đó vẫn điềm nhiên:

- Người thử đoán xem, ta là ai ?

Bích Xà Thần Quân qua phút giây sợ hãi, cảm tức, trở lại nghiêng răng bật mỗi lửa lên. Mỗi lửa cháy, đúng lúc một người vận áo màu tro từ phía trong động bước ra. Mặt y cũng đồng màu với áo. Thì ra y bao mặt bằng thứ vải đồng màu, che dấu mặt mũi, che khuất cả mọi phần trên đầu, trên mặt.

Tiểu Linh Ngư lấy làm lạ. Phàm mang nạ ít ra người ta cũng chừa hai lỗ nơi mắt chứ, nếu không chừa lỗ thì làm sao thấy đường ? Không mù mà làm cho mù, cái cảnh đó gây nên một tư vị không thích thú lắm, chẳng hiểu tại sao người ấy lại chịu nổi ? Hẳn chẳng nhận ra người ấy là ai nên lấy làm lạ.

Bích Xà Thần Quân vừa trông thấy người đó, đổ mồ hôi lạnh ướt trán liền. Lão kêu lên:

- Người ... người là Khôi Biển Bức !

Tiểu Linh Ngư đã gặp một con nhện đen, bây giờ lại gặp thêm một con dơi xám. Nhện lợi hại như thế nào, hẳn đã hiểu rồi, dơi hẳn cũng lợi hại lắm, bởi có lợi hại mới sát hại Kim Lăng Tam Kiếm chứ ? Sát hại từng người một chẳng có gì lạ, sát hại cả ba, cùng một lượt, một chỗ, cái đó mới đáng sợ.

Người áo tro không đáp, chỉ hỏi lại qua một tiếng cười nhạt nhẽo:

- Người quan sát kỹ chưa ?

Bích Xà Thần Quân rung giọng hơn:

- Còn Miêu Đầu Ưng ...

Lại thêm một con thú nữa, con chim ưng đầu mèo. Bỗng lão tràn mình, cứng đờ như pho tượng đá. Một pho tượng cầm mỗi lửa, chẳng khác nào cái giá đèn tượng hình người, mà ai đó đặt trong động. Mồ hôi đổ từ đầu, từ trán, từ mặt xuống, mồ hôi xuất từ lưng. Toàn thân lão ướt đẫm.

Tiểu Linh Ngư thấy một người nữa, từ sau lưng lão bước tới. Người đó chẳng có vẻ gì đặc biệt, bất quá đôi mắt rất to, đôi mắt sang vô cùng. Chính đôi mắt đó gieo khiếp đảm cho bất cứ ai trông thấy y.

Người áo tro cười nhẹ:

- Khôi Biển Bức có mặt tại đây, tự nhiên Miêu Đầu Ưng chẳng thể ở xa. Từ giờ phút này, người nên đối thoại với người trước mặt, quên người sau lưng đi, đừng lưu ý đến người sau lưng !

Phần Miêu Đầu Ưng, y giương đôi mắt to nhìn Tiểu Linh Ngư, y bật cười khanh khách:

- Ta hỏi các người, chứ làm sao mà các người lại đến được nơi này ?

Khôi Biển Bức bảo Bích Xà Thần Quân nên đối thoại với người trước mặt, bây giờ người sau lưng hỏi, lão ta mới làm sau ?

Dĩ nhiên là Tiểu Linh Ngư phải đáp, còn Bích Xà Thần Quân dù có muốn ngăn chặn Tiểu Linh Ngư đáp thay hẳn, sợ hẳn nói những điều không nên nói, cũng chẳng dám mở miệng. Câu hỏi của Miêu Đầu Ưng rất thông thường, song âm vang mừng tượng chim cú kêu đêm, nghe rợn làm sao.

Tiểu Linh Ngư chớp mắt:

- Thế chẳng phải người mách với ta à ?

Miêu Đầu Ưng giật mình:

- Ta tiết lộ với người ?

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Bức địa đồ của Yến Nam Thiên làm gì có đến hai bản ? Người đã biết nơi này, tức nhiên người nắm trong tay cái bản địa đồ duy nhất đó. Nếu người không tiết lộ ra, thì làm sao bọn ta biết được mà mò mẫm đến đây ? Người còn bảo với bọn ta là nên tiếp trợ người trừ diệt Khôi Biển Bức, để cho người chiếm lấy kho tàng một mình, người đã nói rõ ràng như vậy, sao bây giờ lại vờ lạ lưng như tuồng chẳng biết chi hết ? Người

định nuốt lời phải không ? Không lẽ người ngậm ước hẹn với người nào khác, để buông rơi bọn ta ?

Thoạt đầu hấn cười, vừa cười vừa thốt, dần dần hấn không cười, đổi giọng căm hờn, cuối cùng thì hấn trừng mắt như giận dữ.

Hấn giận dữ, mặc hấn, Miêu Đầu Ưng tức uất có thể chết người được. Y hét lên:

- Ngần ấy tuổi mà người dám ngậm máu phun người à ? Lớn lên chút nữa người sẽ bán luôn cả thiên đình ! Người hơn cả sư phó của người !

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng:

- Phải ! Ta ác độc ! Ta ác lắm ! Người giết ta đi, nên giết ta để diệt khẩu !

Miêu Đầu Ưng rít lên:

- Khỏi phải bảo ! Ta giết người, giết để trừ hại cho đời !

Hai bàn tay của y bay ra, mười ngón cong như móng chim ưng, hai bàn tay chia nhau, một nhắm vào mắt, một nhắm vào yết hầu của Tiểu Linh Ngư.

Tiểu Linh Ngư bất động. Hấn đâu dám làm một cử động nhỏ. Cái đàn mỹ xà hơn mười con của Thần Quân còn đó, nếu hấn cử động, dù có tránh được mấy cái chụp của Miêu Đầu Ưng, hấn cũng chết như thường.

Nhưng mạng số của hấn chưa vắn vỏi quá như vậy. Một bóng người chộp lên, bóng đó án trước mặt hấn, đồng thời bóng đó trầm giọng hỏi:

- Đối với một tiểu tử sao lại phải hạ độc thủ ? Khổ tâm chi thế ?

Bóng đó là Khôi Biển Bức.

Miêu Đầu Ưng thu hồi hai tay, trụ bộ, biến sắc mặt, hỏi lại:

- Tại sao người ngăn chặn ta ? Hay là người tin lời của tiểu quỷ ?

Khôi Biển Bức lạnh lùng:

- Ta chỉ thấy kỳ quái thôi, địa đồ chỉ có một bức duy nhất, mà rõ ràng là chỉ có hai chúng ta làm chủ mà thôi. Những kẻ duy nhất biết điểm này, đương nhiên là hai chúng ta, thế tại sao có người khác đến đây ?

Miêu Đầu Ưng căm hận:

- Chúng ta giao tình với nhau hơn hai mươi năm rồi, thế mà người chẳng tin được ta nữa sao ?

Khôi Biển Bức vẫn lạnh lùng:

- Kẻ mù thường dễ bị gạt, mà bệnh đa nghi thì hầu như tất cả chúng sanh đều có, riêng kẻ mù lại nặng bệnh đa nghi hơn ai cả !

Mù ? Khôi Biển Bức mù sao ? Vì đôi mắt đã mù, lão ta không chừa lỗ nơi tấm màn che mặt. Lão ta giấu đôi mắt mù sau tấm màn đó.

Miêu Đầu Ưng dậm chân thành thịch:

- Trời ! Trời !

Y rít lên:

- Tốt ! Tốt ! Người tưởng rằng ta muốn độc chiếm kho tàng ! Nhưng ta lại nghĩ khác, Ta nghĩ rằng chính người mới định chiếm kho tàng một mình nên mượn cố nầy động thủ với ta, toan trừ diệt ta ! Ta từng nghe thiên hạ nói là khó mà thân thiện với những kẻ mù. Thiên hạ từng khuyên ta, ta không nghe, ta hối hận là mình không nghe lời khuyên hữu lý ! Người ...

Y chưa dứt câu, Khôi Biển Bức đã vẫy tay phát gió thổi tắt mỗi lửa. Thừa cơ hội đó Tiểu Linh Ngư lùi lại ba bước. Hấn vừa đứng vững chân, bỗng nghe Miêu Đầu Ưng kêu lên:

- A ! Người hạ độc thủ với ta thật vậy à ? Tốt ! Tốt !

Tiếp theo đó gió chướng, gió quyền nổi lên vùn vụt.

Tiểu Linh Ngư trầm nghĩ:

- Miêu Đầu Ưng ơi ! người còn hy vọng sống sót nữa sao ?

Hấn đoán là Khôi Biển Bức mù, mà nếu lão ta mù hẳn phải luyện một môn công phu đặc biệt, bóng tối với lão rất quen, còn Miêu Đầu Ưng là người mắt sáng, tuy có nhãn lực song làm gì giao thủ bằng người quen bóng tối trong hoàn cảnh này ?

Người mù linh hoạt hơn bất cứ kẻ sáng mắt nào trong bóng tối. Bởi cái thế giới tối là của người mù, người sáng mắt dù hoạt động được trong bóng tối, bất quá cũng coi làm tạm thời và miễn cưỡng.

Do đó Tiểu Linh Ngư cứ đoán thế nào Miêu Đầu Ưng cũng phải bại nơi tay Khôi Biển Bức. Họ giao thủ không lâu lắm. Tiểu Linh Ngư nghe mấy tiếng rắc rắc vang lên, tiếng xương gãy, rồi Miêu Đầu Ưng quát hận:

- Người sẽ hối sau này ! Nhất định có ngày người sẽ hối ...

Hối chuyện gì chứ ? Y không thốt nữa. Sự im bật của y có ý nghĩa là y bị đánh chết hoặc y đã chạy đi rồi.

Khôi Biển Bức với giọng bình thản hòa dịu, hỏi:

- Tiểu tử đâu rồi ?

Tiểu Linh Ngư nín thở. Hấn cũng chẳng dám nhúc nhích, lúc này hẳn bớt sợ mấy con rắn, bởi có thể là Bích Xà Thần Quân cảm kích hấn vì cái mưu mẹo ly gián đó.

Hắn chỉ sợ sa vào tay Khôi Biển Bức thôi. Hắn ngu dại gì mà chẳng hiểu mục tiêu thứ hai của Khôi Biển Bức, sau Miêu Đầu Ứng chính là hắn ?

Khôi Biển Bức lại dịu giọng hơn:

- Tiểu đệ đâu rồi ? Sao tiểu đệ không lên tiếng ? Tiểu đệ tiết lộ âm mưu của lão, ta phải cảm tạ tiểu đệ mới được !

Lão vừa thốt, vừa bước đi. Lắng nghe tiếng bước chân, Tiểu Linh Ngư biết ngay lão đang đi về phía hắn. Kẻ mù có những đặc điểm mà kẻ sáng mắt không thể có dù tập luyện cách nào cũng chẳng thành công được. Cái đặc điểm đó, là xúc giác, không cần tiếp cận nhau, chính âm thanh cũng gây được xúc giác như thường. Âm thanh làm dao động không khí, không khí chạm vào kẻ mù.

Dù Tiểu Linh Ngư nín thở, song lòng động thì hẹp, lại có nhiều người, hơi người bốc nhanh vì không bị hâm nóng mau. Đó cũng là một điểm giúp cái xúc giác của kẻ mù hoạt động. Cho nên Khôi Biển Bức phát hiện ra vị trí của Tiểu Linh Ngư không khó khăn lắm. Tiểu Linh Ngư xuất hạn ướm đầu, ướm mình, hắn dán mình vào vách đá, áo dầm mồ hôi, vạt áo dính luôn vào vách.

Khôi Biển Bức lại tiếp, giọng nói lão ấm dịu hơn như đỗ ngọt:

- Người sợ gì mà chẳng ra đây với ta ? Khi nào một kẻ thọ ơn lại hãm hại người thi ơn chẳng ? Người là người ơn của ta cứ ra đây !

Lão cứ bước tới, Tiểu Linh Ngư càng đổ mồ hôi lạnh. Lão lại cười, cười ra tiếng rồi tiếp:

- Thì ra người còn ở đây mà ! Ta cứ tưởng người đã chạy đi rồi ! Sao người không nhân cơ hội chạy đi ?

Tiểu Linh Ngư cắn răng, giữ cho hai hàm bớt rung, mồ hôi lại tuôn, nếu tình đó kéo dài lâu, hẳn là hắn phải khô mình, mồ hôi ra hết thì đến máu cũng tuôn theo. Và trước hết hẳn phải chết vì ngộp, bởi hắn nín thở lâu lắm rồi.

Từ lúc rời Ác Nhân Cốc, chưa lần nào hắn quá sợ hãi như lần này.

Khôi Biển Bức từ từ đưa tay về phía hắn, cái cử động đó là cử động của kẻ mù quờ quạng, nhưng hắn biết chắc là Khôi Biển Bức thấy còn rõ hơn kẻ sáng. Tiểu Linh Ngư run mạnh hơn, rung quá độ, hầu như các thớ thịt bị cái run đó se lại, se đến đứt ra chẳng khác nào những đường giây bị vặn téo, siết téo, vặn siết mãi thì phải đứt những tao giây hiệp lại.

Nhưng hắn không nhúc nhích. Bàn tay của Khôi Biển Bức đã đến sát yết hầu của hắn.

Khôi Biển Bức thốt, vẫn giọng ôn tồn:

- Ta sẽ không làm người đau khổ, ta chỉ điếm nhẹ thôi, người sẽ chết một cách khoan khoái, chết nhẹ nhàng, chết như cưỡi mây ngao du ta bà thế giới !

Lão dừng một chút lại tiếp:

- Đừng trách ta, bởi chẳng có gì đáng trách. Thói thường mà ! Tiền bạc mà ! Người có thấy trên đời này, ai chia của cho ai chẳng ? Cướp giạt nhau thì có, chứ chia thì đừng hòng. Kho tàng kia, sắp về tay ta hoặc tay người, thì trong khi ta muốn hưởng, tất người phải chết !

Lão đã sờ đúng yết hầu Tiểu Linh Ngư. Bỗng lão rú lên một tiếng thảm, đoạn lùi nhanh lại mấy bước, tay lão rút về, tay áo quét gió kêu vù một tiếng:

Lão run run giọng kêu to:

- Người ... nơi cổ của người ...

Xà mỹ nhân nằm nơi cổ Tiểu Linh Ngư ngoạm vào tay lão ta. Lão làm sao thấy được con rắn rất nhỏ nơi cổ Tiểu Linh Ngư ? Người sáng mắt còn không thấy được, huống hồ một kẻ mù ?

Bây giờ Tiểu Linh Ngư thở, thở cho khỏe, mà cũng thở cho nhẹ người. Thở một chút, hấn cười thốt:

- Bây giờ người mới biết cái tư vị của phép mầu hộ thân của ta ! Cái phép thần do rắn thần tạo nên đó !

Hấn đắc chí, cười to hơn một chút, tiếp:

- Đui, là nên cam phận đui mù, đui mà còn hung hăng định giết người, định giết cả ta ! Đã đui, mà người toan giết ta thì thật người là một ngốc tử !

Khôi Biển Bức kêu lên:

- Rắn ... Rắn độc ...

Lão vọt mình hướng về cửa động. Vô ích, lão chưa thoát đi được nửa trượng đường, một tiếng bình vang lên. Lão ngã xuống đó, nằm tại đó vĩnh viễn ! Lão nằm tại đó để nhìn người vào ra động, nhìn người theo dấu kho tàng ... Lão chết, làm con ma giữ đường, mà cũng nhát đường nhát khách tham tâm vào ra ...

Tiểu Linh Ngư vừa kinh hãi vừa mừng rỡ. Mừng là vì hấn vừa thoát nạn, kẻ tử đối đầu đã chết, mà sợ là bây giờ hấn mới thấy rõ là xà mỹ nhân của Bích Xà Thần Quân quả thật lợi hại. Ai bị chúng ngoạm phải, lập tức chết không nói kịp đôi câu. Chết không kịp trời ! Hơn lúc nào hết, câu nói đó được thực nghiệm một cách quá chính xác !

Hấn thở ra phào phào, rồi lẩm nhẩm:

- Tại người đó, Khôi Biển Bức ! Người ác, nên gặp ác, phải chi người dừng ác, đừng tìm chỗ nhược của ta mà đánh, thì làm gì người chuốc lấy cái họa đó ? Phải chi người đánh vào chỗ bình thường của ta, nơi đó không có rấn, thì người làm gì chết được ? Mà kẻ chết chính là ta, phải là ta ! Thiệt ác đáo đầu, chung hữu báo mà ! Độc xà kia, đe dọa sanh mạng ta từng phút, từng giây, ngờ đâu lại là lá bùa hộ mạng của ta, là phương tiện tự vệ của ta !

Hắn lại thở, lần này hắn thở dài hơn, lại lẩm nhẩm tiếp:

- Trong thiên hạ, có lắm chuyện mới xem qua, thì hầu như bất hợp lý, nghĩ kỹ lại, thấy rất ly kỳ ! Mâu thuẫn đến ly kỳ !

Hắn nghe toàn thân rả rời, bởi trước đó hắn ở trong tình trạng căng thẳng cực độ, bây giờ sự căng thẳng được tháo tống ra, các bộ phận đang bị gò bó, bỗng bị buông lỏng, như bị nhồi văng đi, đưa hắn vào hư vô, rồi từ từ vô trở về thực tại.

Căng thẳng, vì hắn vừa đánh một ván bài liều. Giả như hắn chạy, thì chắc là Khôi Biển Bức giết hắn dễ dàng. Chạy cũng chết, thà đứng lại, hắn lại ước đoán đúng đối phương sẽ chụp vào chỗ nhược, và nơi đó có rấn độc. Nếu như hắn tính sai, tự nhiên hắn chết, ngược lại, là đối phương lãnh đủ thay hắn. Trừ Tiểu Linh Ngư ra, còn ai dám đánh ván bài sanh tử đó ?

Hắn muốn tìm môi lửa của Bích Xà Thần Quân, song hắn không thể làm một cử động nhỏ nào khi những con xà mỹ nhân chực chờ. Hắn đã hiểu chúng lợi hại như thế nào rồi. Cái chết của Khôi Biển Bức là một chứng minh hùng hồn loài vật bằng chiếc đũa mà lợi hại hơn hùm hổ.

Hắn thở dài lẩm nhẩm:

- Cái thứ bám xương, thật đúng là bám sát xương ! Chúng bám sát mãi như thế này, thì ta chịu đời sao thấu. Thà chết còn sướng hơn !

Bỗng có một ánh sáng chớp lên, xa xa.

Ánh sáng đó do một môi lửa phát ra, môi lửa do một đại hán cầm, đại hán vận chiếc áo gấm, ria mọc đầy mép, đại hán từ ngoài cửa động đi vào.

Tiểu Linh Ngư kinh hãi. Đại hán cũng biến sắc, bởi y vừa trông thấy Tiểu Linh Ngư, mà quanh mình Tiểu Linh Ngư lại có nhiều xác người. Y lùi lại ba bước, đưa tay còn lại hộ vệ phần trước ngực, cao giọng hỏi:

- Người là ai ?

Tiểu Linh Ngư chớp mắt, không đáp, hỏi lại:

- Người là ai ?

Đại hán áo gấm cao giọng như trước:

- Đến ta mà người cũng chẳng nhận ra ? Như vậy thì người còn xuôi ngược trên giang hồ làm gì ?

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Theo cái khẩu khí đó, thì người là một nhân vật rất có danh ?

Đại hán hét:

- Ta là tổng tiêu đầu của mười bảy tiêu cục liên hợp tại Tây Hà, ta là Triệu Toàn Hải, có cái ngoại hiệu Khí Bạt Sơn Hà Đồng Quyền Thiết Chưởng Chấn Trung Châu !

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ:

- Tên và hiệu của người dài quá, cái tên và hiệu nghe ra rất có oai khí, song người có biết bốn toà là ai chẳng ?

Đại hán áo gấm cười lạnh:

- Người là cái quái chi, ta làm sao biết được ?

Tiểu Linh Ngư trầm giọng:

- Bốn toà là Vạn Xà Chi Thánh Vạn Kiếm Chi Vương, bốn toà đánh bại cả tam sơn ngũ nhạc, suốt mười ba tỉnh của hai miền nam bắc, lưỡng giang không có địch thủ. Bốn toà là Kinh Thiên Động Địa Ngọc Vương Tử. Người có nghe cái danh hiệu đó chẳng ?

Danh hiệu của Triệu Toàn Hải quá dài, danh hiệu của Tiểu Linh Ngư còn dài hơn gấp mấy phần, người nghe chẳng tài nào nhớ đủ từng tiếng. Cái danh hiệu của Triệu Toàn Hải có cái oai khí một, danh hiệu của Tiểu Linh Ngư có oai khí mười.

Triệu Toàn Hải giật mình đáp:

- Bình sanh, ta không hề nghe ai nói đến cái danh hiệu trường giang đại hải đó !

Tiểu Linh Ngư bủ môi:

- Giả như người chưa nghe ai nói đến, thì người hãy trở về hỏi lại sư phụ người, có thể là sư phụ người biết. Trên giang hồ, hạng già gặp ta có kẻ nào mà chẳng cúi đầu ?

Triệu Toàn Hải nổi giận:

- Người là một đứa bé, miệng còn mùi sữa, mũi còn chảy thò lò, lông măn chưa rụng, sao lại dám loạn ngôn loạn ngữ ?

Tiểu Linh Ngư cười khoan dung:

- Người nghĩ rằng năm nay bốn toà sống được bao nhiêu tuổi rồi ?

Triệu Toàn Hải xì một tiếng:

- Con của ta còn lớn tuổi hơn người !

Tiểu Linh Ngư chớp mắt:

- Người có biết là phạm vũ công đạt đến cái mức siêu thượng rồi là con người phản lão hoàn đồng chẳng ?

Hắn nói đúng quá. Triệu Toàn Hải sững sờ, ngưng ánh mắt nhìn hắn, chùng như nửa tin nửa ngờ. Ngờ là cái vốn, cái vốn đó sút mẻ rồi, bởi niềm tin bắt đầu phát hiện.

Tiểu Linh Ngư buông luôn:

- Hôm nay, hay đúng hơn đêm nay, ta giết người nhiều rồi, ta lại lười xuất thủ tiếp tục, hơn thế ta thương hại người, dù sao cũng là một trang hảo hán, vậy người nên nhân lúc ta chán giết mà chạy đi, chạy để giữ gìn mạng sống, Ta tha cho đó !

Triệu Toàn Hải hét:

- Người có uy lực gì, bức bách ta phải chạy đi ?

Tiểu Linh Ngư cười lạnh:

- Người thử xem kia, những xác chết trên nền động đó, là xác của những nhân vật nào:

Triệu Toàn Hải nhìn kỹ lại, bất giác biến sắc, kêu lên thất thanh:

- Kim Lăng Tam Kiếm ! ... Khôi Biển Bức ! ... Miêu Đầu Ưng ... Còn một thi thể nữa ...

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng:

- Nhân vật trong thập nhị quái kiệt, người không nhận ra à ?

Thì ra Bích Xà Thần Quân cũng đã chết rồi, chết vì quá sợ, hay là bị Khôi Biển Bức hạ thủ ?

Triệu Toàn Hải rùn mình:

- Họ ... họ ... tất cả đều bị người hạ sát ?

Tiểu Linh Ngư điềm nhiên:

- Người cho là lạ lắm à ? Giết chúng, ta thấy còn dễ hơn xoay nhẹ bàn tay ! Còn người, người liệu vũ công người như thế nào ? Tài năng của người có bằng bản lĩnh của chúng chẳng ?

Triệu Toàn Hải sững sờ một lúc, đoạn ưỡng ngực đáp, lần này y không xưng ta nữa:

- Tại hạ đã trải qua ngàn lao vạn khổ, mới đến được nơi đây, thế mà tiền bối bảo tại hạ trở về. Trở về như vậy làm sao được chứ ? Thật ra tại hạ không vui đó, tiền bối !

Y không chịu đi, y lại cái lối xưng hô, điều đó chứng tỏ một sự van cầu, mong mỗi một sự xét lại.

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ:

- Chứ người muốn như thế nào ?

Triệu Toàn Hải đáp:

- Tại hạ mong tiên bối cho thấy sở học cao thâm, thấy được rồi, nếu tại hạ khâm phục là tức khắc quay mình trở bước, nhất định chẳng dám lưu lại một phút giây !

Tiểu Linh Ngư than nhiên:

- Người muốn xem võ công của ta ? Rất dễ ! Chỉ cần người bắt hết những con rắn trên mình ta, người giết chết tất cả, mà không chạm nhẹ đến chân lông sợi tóc của ta, là ta sẽ giao trọn kho tàng cho người, ta chẳng hề tiếc rẻ.

Triệu Toàn Hải chớp mắt:

- Thật vậy à ?

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng:

- Là tiên bối, ta lại nói ngoa với hạng hậu sanh như người sao ?

Triệu Toàn Hải bước tới. Y chớp chớp mắt, nhìn những con rắn, trong khi y nhìn thì Tiểu Linh Ngư mừng thầm. Hẳn hy vọng y là được việc đó, hẳn hy vọng rắn không cắn chết y. Nhưng, đúng lúc đó, có tiếng đao kiếm chạm nhau vang lên từ phía trước mặt vọng đến. Những đấu thủ khác, chạm đao chạm kiếm với nhau, dù nhanh đến đâu, cũng có khoảng cách. Nhưng tiếng đao kiếm này liên tục như liền lạc, thành một tiếng chạm dài dài, không hề có khoảng cách nhỏ. Đao kiếm chạm nhau mười lần, trăm lần, nghe như chỉ có chạm nhau một lần thôi. Thủ pháp như thế quả thật nhanh không tưởng nổi.

Triệu Toàn Hải quay đầu nhìn về hướng phát xuất tiếng chạm, biến sắc kêu khê:

- Lại có người đến nữa ? Ai đâu mà có đao pháp linh diệu đến mức đó ?

Tiểu Linh Ngư chớp mắt:

- Đừng sợ ! Có ta đây rồi, người còn sợ ai nữa ? Cứ đứng một bên ta đây, chẳng có kẻ nào dám chạm vào mình người !

Triệu Toàn Hải quay nhìn hẳn, rồi nhìn những con độc xà nơi tay, nơi vai, nơi đầu hẳn. Dù muốn dù không, y cũng phải cho rằng hẳn là một dị nhân, có dị nhân mới nuôi dưỡng loài độc vật, giữ chúng nơi mình.

Y vòng tay, nghiêng mình:

- Đa tạ !

Giọng nói của y có cái vẻ cung kính phi thường. Trong khi đó tiếng thép chạm nhau nhanh hơn, nghe gần hơn, chùng như những ai đó đã đến tận cửa động rồi. Bây giờ thì có tiếng cười vang lên, tiếng cười âm trầm. Tiếp theo tiếng cười là một câu hỏi:

- Tuyết Hoa Dao ! người quyết liều mạng với ta thật sao ?

Đối phương đáp:

- Từ lâu, ta từng nghe nói đến kiếm pháp của người nhanh không tưởng nổi. Trọn vùng quan ngoại, người nổi tiếng là tay kiếm vô địch. Ta muốn thưởng thức cái tài của người, xem nó cao như thế nào. Không ngờ, ta đến đây, lại gặp người cũng đến đây, gặp người là ta có dịp thưởng thức kiếm pháp của người, song ta lấy làm lạ chẳng hiểu tại sao người cũng biết nơi chôn giấu báu vật mà đến ! Bây giờ gặp nhau, ta quyết so tài với người, xem ai hơn ai kém giữa chúng ta, và kẻ kém phải chết, kẻ hơn cần phải sống để hưởng dụng kho tàng kia !

Âm thanh người sau rất nhỏ, mừng tượng do nữ nhân phát ra. Tiểu Linh Ngư cau mày hỏi:

- Tuyết Hoa Dao là danh hiệu một nữ nhân ?

Triệu Toàn Hải thở dài:

- Bà ấy là một nhân vật trong số Tam La Sát ngày trước, đao pháp như thần, biến hóa khôn lường. Các đệ tử họ Bành từng nổi tiếng với đao pháp ảo diệu Tam Hổ Đoạn Môn Đao, vẫn bị bà đánh bại dễ dàng.

Tiểu Linh Ngư lại hỏi:

- Còn người kia ?

Triệu Toàn Hải đáp:

- Căn cứ theo câu đáp của Tuyết Hoa Dao, tại hạ đoán ra người đó có thể là Phùng Thiên Vũ, ngoại hiệu Quan Ngoại Thần Long Kiếm, một nhân vật cực kỳ lợi hại trong kiếm phái Trường Bạch. Lão ta chưa hề gặp một địch thủ suốt mấy mươi năm ngang dọc vùng sa mạc.

Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Bốn tòa già quá rồi ! Cái bọn hậu sanh có lắm kẻ thành danh thế mà bốn tòa chẳng hay biết gì cả !

(**** thiếu 2 hàng ***)

bí mật, nơi chỉ là một kho tàng của một nhân vật lừng danh suốt mười ba tỉnh trung nguyên. Thế mà có rất nhiều người biết, lạ thật. Một số chết tại đây rồi, còn có những người khác, lần lượt tìm đến ...

Một vầng kiếm quang chớp loé, vầng kiếm quang xoay tròn, trong kiếm quang có hai người, một ốm và cao, vận y phục đen, một có dáng dấp dịu dàng, vận áo trắng. Bóng trắng cầm đao, đao chớp như bay ...

Triệu Toàn Hải lo sợ ra mặt. Tiểu Linh Ngư điềm nhiên thốt:

- Vũ công của hai người đó, khá thì khá thật, song còn nhiều sơ hở quá đi thôi ! Nếu bốn tòa xuất thủ, dù cả hai liên kết lại, cũng chẳng chịu nổi mười chiêu của bốn tòa !

Một tiếng keng vang lên. Lần này, tiếng thép chỉ vang lên có một, rõ rệt, không vang thành giây chuyền như trước, nhưng lại ngân dài. Rồi ánh đao kiếm tắt. Lão áo đen, bà áo trắng cùng dừng tay, cùng lướt tới trước mặt Tiểu Linh Ngư.

Bà áo trắng, dĩ nhiên là Tuyết Hoa Đao. tuổi tuy cao, phong vận vẫn còn như thuở xuân sanh, da chưa nhăn, thịt chưa đùn. Vừa trông thấy Triệu Toàn Hải, kêu lên thất thanh:

- Toàn Hải ! Người cũng đến đây ?

Triệu Toàn Hải gương điểm một nụ cười:

- Lâu năm không gặp nhau, gặp nhau rồi, nhận ra chẳng khác ngày xưa !

Tuyết Hoa Đao cười tươi:

- Đa tạ người quá khen ! Gặp người tại chốn này, thật là một điều trên chỗ tưởng của ta ! ... Mười một năm rồi ! ... mười một năm qua ! Có lẽ là mười hai năm qua mới đúng ! Người không đi tìm ta một lần nào ! Hay là người chỉ nghĩ đến cái việc lập danh lập nghiệp, mà không nghĩ đến ai khác, hay cái gì khác ?

Triệu Toàn Hải dặng háng mấy tiếng ấp úng:

- Tại hạ ... tại hạ ...

Quan Ngoại Thần Long Kiếm Phùng Thiên Vũ đột nhiên bật cười lạnh chen vào:

- Hay quá ! Hay vô cùng ! Thì ra đôi lão tình nhân tái ngộ !

Lão hừ một tiếng tiếp luôn:

- Nhưng, dù Liễu Ngọc Như có thêm Triệu Toàn Hải bên cạnh, vị tất Phùng Thiên Vũ này sợ ?

Trước đó có sợ hay không, chỉ một bà ta biết thôi, bây giờ thì chắc chắn là có Triệu Toàn Hải bên phía của bà. Liễu Ngọc Như bất chấp đến lão nữa, bà đảo mắt nhìn Tiểu Linh Ngư bên cạnh Triệu Toàn Hải, hỏi:

- Người có mang đồ đệ theo nữa sao ? Hấn trang phục cái theo cái lối gì mà kỳ quái thế ?

Triệu Toàn Hải hấp tấp đáp:

- Đó là ... đó là ... Ngọc lão tiên bối, chẳng phải đồ đệ của tại hạ đâu !

Liễu Ngọc Như trừng mắt:

- Ngọc lão tiên bối ?

Triệu Toàn Hải cao giọng:

- Hiện tại, nằm trên nền động kia có Kim Lăng Tam Kiếm, có Khôi Biển Bức, Miêu Đầu Ứng, có cả Bích Xà Thần Quân, bao nhiêu người đó đều bị Ngọc lão tiên bối hạ sát.

Liễu Ngọc Như giật bắn mình. Phùng Thiên Vũ biến sắc lùi nhanh hai bước nhìn Tiểu Linh Ngư, nhìn sang tả trở qua hữu, hấn tay nắm chặt đốc kiếm.

Tiểu Linh Ngư cười thâm, nếu hấn không cố dần, chắc chắn là cái bụng của hấn phải vỡ. Tuy nhiên hấn chỉnh sắc mặt, hỏi:

- Liễu cô nương định chia phần kho báu này sao ? Có địa đồ chứ ?

Liễu Ngọc Như gật đầu:

- Phải !

Tiểu Linh Ngư hướng qua Phùng Thiên Vũ:

- Còn người, có bức địa đồ không ?

Phùng Thiên Vũ lạnh lùng:

- Nếu chẳng có bức địa đồ, thì làm sao lão phu biết mà đến đây ?

Tiểu Linh Ngư chớp mắt:

- Cho đến bây giờ, ta nhận thấy, đã có sáu bản địa đồ rồi ! Làm gì có nhiều bản như thế ? Kỳ quái thật chứ !

Phùng Thiên Vũ vụt vung kiếm một vòng, cao giọng tuyên bố:

- Vô luận có bao nhiêu người đến đây, vô luận ai còn ai mất, kẻ còn lại sau cùng sẽ là chủ nhân kho tàng !

Tiểu Linh Ngư còn lạnh lùng hơn lão:

- Hiện tại, người muốn chết, cái chết của người chẳng quan hệ gì, song trước khi chính mắt trông thấy kho tàng thì thật ra nghĩ cũng đáng tiếc !

Hấn gật gù, lẩm nhẩm:

- Đáng tiếc ! Đáng tiếc ! Từ phương xa, vượt nghìn vạn dặm đến đây, để rồi chết tức, chết tuổi ! Đáng hận lắm chứ ! Ít nhất cũng phải thấy được kho tàng rồi có chết cũng vui !

Phùng Thiên Vũ giật mình, thanh kiếm đang được cử cao, sẵn sàng xuất chiêu, thanh kiếm được hạ xuống ngay.

Triệu Toàn Hải phụ họa:

- Ngọc lão tiền bối nói phải đó. Vô luận làm sao chúng ta cũng phải nhìn tận mắt kho tàng. thấy được kho tàng rồi, nếu chúng ta muốn động thủ với nhau thì cứ động thủ chẳng muộn gì !

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Thì ra Tổng tiêu đầu mười bảy tiêu cục liên minh có kiến thức khác người thường.

Hắn bước tới vài bước, bỗng quay đầu lại, bảo:

- Người xem trong mình Bích Xà Thần Quân có vật gì lấy chẳng ?

Trong mình Bích Xà Thần Quân quả có vật lạ. Có đến ba vật, ba chiếc bình bằng gỗ đàn hương, nói là ba cái hộp tròn tròn đúng hơn, cả ba đồng dạng, trên nắp hộp có dấu hiệu riêng biệt bằng giấy vàng. Dấu hiệu đó ghi bằng chữ, mấy chữ vắn tắt. Trên nắp hộp thứ nhất có hai chữ “Mê Hồn”, trên nắp hộp thứ hai có hai chữ “Giải Độc”, trên nắp hộp thứ ba, có hai chữ mà ai đọc qua cũng phải khủng khiếp “Xà Tỉnh”.

Tiểu Linh Ngư tiếp lấy mấy chiếc hộp, mừng không tưởng nổi, suýt nhảy dựng lên. Hắn biết rõ, dùng Xà Tỉnh đó, hắn sẽ dẫn dụ mấy con rắn ác độc ra khỏi thân mình hắn. Nhưng hắn nghĩ ra, giữ mấy con rắn trên mình một lúc nữa, dọa cho mọi người phải sợ thì càng hay. Khi nào không còn chỗ lợi dụng chúng, thì hắn sẽ dẫn dụ chúng đi nơi khác cũng chẳng muộn gì. Huống chi trong lúc này, hắn cần phải đóng vai dị nhân quái khách, thì cái lũ rắn đó rất cần thiết làm vật trang sức cho hắn.

oOo

Lòng động rất sâu, lại quanh co uốn khúc, khí lạnh bốc từ bốn phía, trên dưới tả hữu, càng vào sâu, càng nghe lạnh.

Tiểu Linh Ngư dẫn đầu, Triệu Toàn Hải kèm theo phía sau, đưa cao mỗi lửa lên. Liễu Ngọc Như cố ý nhường Phùng Thiên Vũ đi trước. Phùng Thiên Vũ cười nhạt.

Họ vào sâu, chẳng biết đi được bao nhiêu thời gian, bao nhiêu đường, bỗng trước mặt họ lòng động mở rộng ra. Kim nhủ khắp bốn phía, từ bên trên tủa xuống ánh sáng chiếu ngời ngời. Kim nhủ có thiên hình vạn trạng quái dị vô tưởng, giữa những kim nhủ, có những cành tùng khô, tất cả những cành tùng đều được đốt lên tỏa ánh sáng soi rõ cả một vùng khá rộng.

Trong vùng ánh sáng đó có năm người. Ba người đứng, Hai người ngồi xếp bằng tròn đối diện với nhau, bốn bàn tay dán vào nhau. Hiển nhiên, hai người sau đang so nội gia chân lực, chân lực phát xuất từ cơ thể dồn vào lòng bàn tay, chuyển sang bàn tay đối phương, bên nào kém chân lực là cầm chắc cái bại, mà bại là chết.

Hai người ngồi đó, một là hòa thượng vận áo màu vàng, một là lão nhân ốm gầy như que củi. Họ gương tròn đôi mắt, đôi mắt suýt lọt ngoài trũng. Mồ hôi điểm từng hạt lớn nơi vầng trán của họ.

Ba người đứng ngưng trọng thần sắc, người nào cũng lộ vẻ khẩn trương, họ khẩn trương đến độ không buồn chú ý đến bọn Tiểu Linh Ngư bốn người vừa vào đến nơi. Tiểu Linh Ngư quay đầu nhìn lại sau thất Triệu Toàn Hải, Liễu Ngọc Như, Phùng Thiên Vũ đều biến sắc mặt. Như vậy là cả ba người nhận ra năm người kia là ai rồi. Chẳng những họ nhận ra người mà họ còn sợ người, sợ cực độ. Điều đó chứng tỏ năm người kia hẳn có võ công rất cao trên họ mấy bậc.

Triệu Toàn Hải lẩm nhẩm như kẻ xuất gia niệm kinh:

- Năm lão quái vật này tại sao cũng có mặt tất cả tại đây ?

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ:

- Được gọi là một lão quái vật, chắc chắn người đó có cái danh quái dị !

Triệu Toàn Hải thở dài:

- Quái dị hay không thì chưa biết, chứ cái chắc là danh của họ lớn lắm !

Tiểu Linh Ngư ạ lên một tiếng. Triệu Toàn Hải tiếp:

- Tiền bối có nghe nói đến họ Vương tại đất Hoài Nam chứ ? Nói đến họ Vương, là phải nói đến Đại Lực Ứng Trảo Thần Công của họ đó. Bảy mươi năm trước, võ công của họ Vương từng gây chấn động khắp sông hồ.

Tiểu Linh Ngư gật gù:

- Ủ, Ta cũng có nghe mang máng như vậy !

Triệu Toàn Hải lại tiếp:

- Lão nhân ốm đó là Vương Nhất Trảo, ngoại hiệu Thị Nhân Như Kê, một tay lợi hại trong Ứng Trảo Môn !

Tiểu Linh Ngư cau mày:

- Thị Nhân Như Kê ? Cái danh hiệu gì quái dị thế ?

Triệu Toàn Hải mỉm cười:

- Cái hiệu đó chính lão tự đặt cho mình, và bằng hữu võ lâm quen miệng gọi mà thành danh. Cái ý như thế này: là vô luận người nào, trước con mắt lão, cũng chỉ là một

con gà, một con gà tấ nhỏ, còn lão ta là lão ưng, thử hỏi con chim ưng lớn đối trước một con gà nhỏ, thì con gà làm sao sống sót được với con chim ưng ?

Tiểu Linh Ngư cười vang:

- Cái hiệu quái gở thay ! Mà con người cũng khoác lác thay ! ...

Hắn chuyển mắt sang tăng nhân áo vàng, tăng nhân có thân vóc hung vĩ, tướng mạo đường đường, ngồi trên nền động, cao hơn Vương Nhất Trảo trọn một cái đầu. Cả hai đang chõ tay nhau, một quá cao, quá lớn, một quá gầy, quá nhỏ, người gầy nhỏ đúng là con gà con, còn người cao lớn mới giống lão ưng. Thế mà Vương Nhất Trảo lại tự xưng là con lão ưng vỗ gà, thật là một sự kiện khôi hài không tưởng nổi.

Tiểu Linh Ngư ngừng cười, hạ thấp giọng hỏi Triệu Toàn Hải:

- Người xem kìa, trong hai người họ, ai giống chim ưng, ai giống gà con ?

Triệu Toàn Hải muốn cười lắm, song y làm gì có gan mà dám bật cười ? Muốn cười lại sợ, thành ra y phải dằn, phải nén cười. Sự dằn nén đó biến thần sắc của y thành khôi hài, cũng như cảnh tượng trước mắt. Để lấy tự nhiên, y đằng hắng một tiếng, thốt lên một câu xóa tan ám ảnh của sự khôi hài, cho khỏi bật cười:

- Hòa thượng áo vàng chính là Huỳnh Kê Đại Sư, tại Kê Minh Tự trên Ngũ Đài Sơn !

Y tưởng là nói đến vị đại sư đó, thì cái ý khôi hài phải tan biến, nhưng pháp hiệu của đại sư lại tăng thêm khôi hài. Nếu Tiểu Linh Ngư không cất tiếng thì hẳn là y phải bật cười, dù câu nói của Tiểu Linh Ngư nhằm khai thác khía cạnh khôi hài. Sở dĩ thế, là nhờ y chú ý lắng nghe Tiểu Linh Ngư, nên rời xa cái trọng tâm của kích động.

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng:

- Giống gà con mà tự xưng là chim ưng già, còn giống chim ưng lại có cái hiệu là gà, trời sanh ra hai người này, để biểu tượng một đôi oan gia, thật chí lý ! Một đôi oan gia tử đố đầu ! Nhưng chẳng biết ...

Bỗng có người quát to:

- Câm ngay !

Tiếng quát vang lên chấn động màn tai của Tiểu Linh Ngư. Hắn thoáng giật mình, hướng mắt sang người quát. Người đó là một lão nhân vận áo màu lam, tuy quát lên, song đầu không nhúc nhít, đôi mắt nhìn đăm đăm vào cuộc so tài giữa Vương Nhất Trảo và Huỳnh Kê Đại Sư. Chừng như trên đời này ngoài hai đấu thủ, trong con mắt của lão nhân chẳng có người thứ tư nào nữa cả, bởi người thứ ba, chính là lão rồi.

Tiểu Linh Ngư hừ nhẹ, hỏi Triệu Toàn Hải:

- Còn tiểu tử đó là ai ?

Hắn là lão tiên bối, tự nhiên hắn phải gọi lão nhân đó là tiểu tử.

Triệu Toàn Hải biến sắc mặt, thoát xanh, thoát trắng, len lén nhìn lão nhân áo lam, rồi lại nhìn Tiểu Linh Ngư, những con rắn còn bám nơi mình hắn như thường. Có lẽ y sợ con người có rắn hơn sợ lão áo lam. Bởi y thấp giọng đáp:

- Lão nhân đó là Khiếu Vân Cư Sĩ, ngoại hiệu Sát Khai Sơn, tay vô địch về môn khí công, khắp giang hồ chẳng ai không nể mặt lão. Lão và Huỳnh Kê Đại Sư là đôi bạn chí thân, lấy sống chết đồng hẹn với nhau !

Tiểu Linh Ngư xí một tiếng:

- Đã có cái giao tình sống chết, sao không xuất thủ tiếp trợ hòa thượng Huỳnh Kê ?

Triệu Toàn Hải lại thấp giọng hơn nữa:

- Vương Nhất Trảo tự nhiên không đến đây một mình và tiên bối thấy hai người kia chứ ? Hai người đó, một là chưởng môn kiếm phái Thiên Nam, một là chưởng môn phái Khưu Môn tại đất Chiết Đông, tên thật là Khưu Thanh Ba, trong gia đình đứng hàng thứ bảy nên có cái hiệu là Khưu Thất Long. Họ Vương và họ Khưu vốn là thông gia với nhau, trải qua nhiều thế hệ rồi.

Y cố nín hơi mà thốt, cho cái giọng rất thấp, y phải dừng để thở, thở mấy hơi lại tiếp:

- Huống chi với thân phận của Huỳnh Kê Đại Sư và Vương Nhất Trảo, khi nào họ chấp nhận cho người ngoài xuất thủ tương trợ !

Tiểu Linh Ngư xí một tiếng lớn hơn một chút:

- Thân phận quái gì ? ta dám cam đoan là nếu Vương Nhất Trảo đến đây một mình, thì tiểu tử Khiếu Vân kia đã vào cuộc rồi đấy !

Bỗng, hắn bước những bước dài đến gần Khưu Thanh Ba, vòng tay chào:

- Lâu nay thất đệ được mạnh chứ ?

Khưu Thanh Ba đang ngưng trọng thần sắc, chợt thấy Tiểu Linh Ngư đến, rồi nghe hắn chào hỏi, bất giác quay mặt lại nhìn hắn. Lão hết sức lấy làm lạ về lối trang sức của hắn, tự hỏi con người gì mà thích mang rắn khắp mình như thế ?

Lão cau mày, nặng giọng:

- Lão phu là thất đệ của ai chứ ? Người ở địa phương nào lại nhận ra lão phu ?

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Người không nhận ra ta, song ta nhìn được người. Lần này, ta mang theo Triệu Toàn Hải, Phùng Thiên Vũ và Tuyết Hoa Dao Liễu cô nương đến đây, bổn ý là định tiếp trợ người đó. Người cứ vững tâm với vị nhân huynh phái Thiên Nam Kiếm kia xuất

thủ đánh bại cái lão Khiếu Vân, phần ta thì giúp Vương Nhất Trảo đưa hòa thượng Huỳnh Kê về tây phương cho !

Khuu Thanh Ba vừa kinh hãi, vừa kỳ quái, hết sức hoang mang. Khiếu Vân Cư Sĩ biến sắc mặt, chẳng hiểu lão nghĩ sao, đột nhiên hú vọng một tiếng dài. Âm thanh vang dội, chấn động không gian, làm các ngọn lửa chao chao chực tắt. Huỳnh Kê Đại Sư và Vương Nhất Trảo bị tiếng hú đó làm kinh động tâm tư, thần tình phải tán loạn, không còn giữ bốn bàn tay sát vào nhau được nữa, lập tức rời nhau xa.

Phản ứng của năm vị, đương nhiên phải có chỗ xuất chúng, ai có kiếm rút kiếm ra khỏi vỏ, ai có thương nắm chặt đốc thương.

Huỳnh Kê Đại Sư sợ bị tấn công bất ngờ, đang ngồi xếp bằng tròn, tung mình lên không, tà áo vàng phất phới trông như áng mây. Đại sư đáp xuống ngoài xa hai trượng.

Khiếu Vân Cư Sĩ quát:

- Thành danh như hai họ Vương và Khuu mà cũng dùng cái lối nhiều đánh ít à ?

Tiểu Linh Ngư ngẩng mặt lên không, bật cười ha hả:

- Các người tuy có tiếng lá những nhân vật bất phàm trong vũ lâm, song xem ra chẳng khác nào một lũ cường đạo gian tặc ! Chẳng kẻ nào tin được kẻ nào, và kẻ này lại nuôi dưỡng ác ý đối với kẻ khác, tầm thường quá ! Đê tiện quá !

Khiếu Vân Cư Sĩ xanh mặt

- Thực sự người muốn gì ?

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ:

- Người đừng khấn trương, ta chẳng tiếp trợ ai, ta không nở nhìn các người tương sát với nhau trước khi trông thấy kho tàng. Bởi đến được đây rồi, kẻ ra cũng vất vả lắm chứ. Chịu vất vả, đến tận nơi, lại chẳng trông thấy kho tàng, thế mà phải chết, thì còn oan uổng gì hơn ? Còn gì đáng tiếc hận hơn ?

Vương Nhất Trảo giương mắt sắc lạnh như mắt chim ưng, trầm giọng hỏi:

- Người là ai ?

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Người không nhận ra ta sao ?

Hắn đưa tay chỉ Triệu Toàn Hải bảo:

- Hỏi hắn thì rõ !

Mười luồng nhân quang chuyển hướng dồn nơi mình Triệu Toàn Hải. Triệu Toàn Hải làm sao chịu nổi những ánh mắt đó ? Y cúi đầu lẩm nhẩm:

- Đó là.. đó là.. Ngọc lão tiên bối, là ..., là ... Vạn Thánh Chi Vương, Vạn Kiếm Chi Tôn, Vạn Vương Chi Vương. Đánh bại toàn thể quần hùng khắp tam sơn ngũ nhạc, Vô Địch trong vũ trụ, Kinh Thiên Động Địa Ngọc Vương Tử !

Tiểu Linh Ngư gật đầu:

- Hấn quên mất mấy tiếng, tuy nhiên cũng chẳng sao. Cái danh hiệu đó, nếu các vị chưa từng nghe nói đến, thì thật là đáng thương hại các vị kiến thức quá hẹp hòi ! Như thế là cô lậu quả văn đó nhé !

Vương Nhất Trảo nổi giận:

- Tiểu tử lông măng chưa rụng, mùi sữa còn nực nồng, lại dám tự xưng với một danh hiệu dài hàng dặm !

Triệu Toàn Hải cãi:

- Ngọc ... Ngọc lão tiên bối luyện võ công đến mức vô thượng, bọn Kim Lăng Tam Kiếm, Khôi Biển Bức, Miêu Đầu Ưng, Bích Xà Thần Quân đều táng mạng dưới tay Ngọc lão tiên bối đó !

Bọn Vương Nhất Trảo năm người đồng giật mình. Khiếu Vân Cư Sĩ chiếu ánh mắt sang ngời về Triệu Toàn Hải cao giọng hỏi:

- Những người đó chết dưới tay hấn, làm sao ngươi biết ? Ngươi có trông thấy tận mắt chẳng ?

Triệu Toàn Hải đáp:

- Thì ... tự nhiên tại hạ có trông thấy tận mắt, có trông thấy mới dám nói chứ ! Xác chết còn nằm ngoài kia, gần cửa động !

Làm gì y có thấy việc đó, bởi việc đó làm gì có xảy ra, bởi y đến sau. Song, y quá tin tưởng nơi Tiểu Linh Ngư, phần thì hiện tại y như đã lên lưng cọp rồi, muốn xuống cũng không xuống được, thành ra y phải xác nhận, nhận một cách quả quyết.

Bọn Vương Nhất Trảo cùng đưa mắt nhìn nhau, rồi tất cả nhìn sang Tiểu Linh Ngư. Thần sắc họ biến đổi khác hơn trước rất nhiều. Tuy tất cả không xem Triệu Toàn Hải ra cái quái gì về mặt võ công, nhưng lời nói của một vị Tổng tiêu đầu của mười bảy liên tiêu cục liên minh tại Lưỡng Hà không phải là không có giá trị.

Tiểu Linh Ngư đảo mắt nhìn quanh, điểm nhẹ một nụ cười, tiếp:

- Một kho tàng duy nhất là gì lại có vô số bản địa đồ ? Các vị từng cho mình là bất phàm, là phi thường lại chẳng nhận thấy sự tình có vẻ kỳ quái sao ?

Thoạt tiên Vương Nhất Trảo và Huỳnh Kê Đại Sư giật mình, dù muốn dù không cũng phải cho rằng Tiểu Linh Ngư có lý. Và như vậy là sự việc có chỗ đáng suy nghĩ.

Tiểu Linh Ngư nhìn lên nóc động, thấy có lỗ nhỏ, một điểm sao lấp lóe xa xa, rồi vàng trắng tiếp nối, qua ngang lỗ hồng. Hấn nhìn lên, mọi người cùng nhìn lên. Thấy ánh trăng chiếu xuống tất cả cùng kêu lên:

- Thời khắc đã đến !

Khiếu Vân Cư Sĩ thổi phù một cái, Vương Nhất Trảo quạt nhẹ bàn tay, bao nhiêu cành tùng đang cháy vụt tắt phụt, chỉ còn lại ánh trăng lung linh rọi một thạch nhũ. Ánh trăng rọi xuống, bóng lỗ hồng nơi nào, nơi đó là lối vào kho tàng. Bóng trăng từ thạch nhũ xuống, chỉ ngay một mục măng đá nhô lên, Vương Nhất Trảo không chậm trễ vọt mình đến măng đá. Lão vừa nhích động thân mình, Huỳnh Kê Đại Sư cũng nhích động thân hình. Đồng thời Khưu Thanh Bavung ngọn ngân thương nhắm vào ngực Khiếu Vân Cư Sĩ. Liễu Ngọc Như múa Tuyết Hoa Dao đánh ra ba nhát. Phùng Thiên Vũ trả lại hai kiếm. Thế là tất cả đều động thủ, trường hỗn chiến khai diễn liền khi ánh trăng rọi xuống.

Tiểu Linh Ngư đứng ngoài xa, cười lạnh tự thốt:

- Các người khẩn cấp làm gì ? Biết đâu nơi đó có hay không có kho tàng ? Đợi khi thấy có kho tàng rồi động thủ có muộn gì ? Vội chi mà tàn sát nhau thế ? Nếu chẳng có kho tàng thì thật là đáng hận !

oOo

Mục măng đá quả nhiên xê dịch được. Mồi lửa đã được đốt lên, mục măng đá được dời qua một bên, nơi đó bày ra một lỗ trống. Từ lỗ trống, có đường thang, thang không dài lắm, chỉ mấy bậc thôi.

Cuộc hỗn chiến tạm ngưng, mọi người tuân tự xuống địa đạo. Đi đầu là Vương Nhất Trảo, kế tiếp Huỳnh Kê Đại Sư, Khưu Thanh Ba, Khiếu Vân Cư Sĩ, Tôn Thiên Nam, Triệu Toàn Hải, Phùng Thiên Vũ, Liễu Ngọc Như. Mỗi người giám thị một người, sẵn sàng giết lẫn nhau, nếu tất cả đều hạ thủ, thì đúng là một cuộc sát hại giây chuyết.

Người nào cũng ngưng trọng thần sắc, hơi thở gấp chừng như quá hồi hộp. Tiểu Linh Ngư đi sau cùng, miệng luôn luôn điểm một nụ cười, tâm tình hết sức phấn khởi. Mà hấn cũng có vẻ khẩn trương, chẳng phải vì đến gần kho báu, mà là vì hấn sắp hiểu được sự bí mật quanh bức địa đồ.

Bỗng Vương Nhất Trảo kêu lên một tiếng “oái !”, Huỳnh Kê Đại Sư cũng kêu lên một tiếng “oái !”. Những người đi sau hấp tấp bước xuống, rồi cũng kêu lên một tiếng oái như những người trước. Thì ra cách đầu thang dưới không xa, có mấy cỗ quan tài.

Nơi đó là một thạch thất, những cổ quan tài sơn đen, ánh lửa chập chờn chiếu ánh sang lung linh, tạo thành một khung cảnh vừa ghê rợn, vừa kỳ bí. Trước mỗi cổ quan tài có bàn linh, có bài vị, có màn che, gió đầu dây vờn nhẹ lay động những bức màn, càng làm cho khung cảnh thêm huyền ảo. Liễu Ngọc Như sợ quá lùi lại đứng sát bên Triệu Toàn Hải.

Có tất cả mười ba cổ quan tài. Hai mỗi lửa nơi tay Triệu Toàn Hải và Phùng Thiên Vũ vụt tắt. Nhưng tại bàn linh trước cổ quan tài kê chính giữa, còn có một ngọn đèn sáp, đèn đang cháy, sáp lỏng rơi từng giọt, từng giọt, như những giọt lệ bi hoài.

Dưới ánh đèn sáp chiếu bài vị phô rõ bảy chữ “Lịch Đại Tổ Sư Chi Linh Vị”. Bên trên có mấy hàng chữ nhỏ, bị bức màn che khuất, nên không đọc được.

Tiểu Linh Ngư run mình, thở mạnh mấy hơi dài, lẩm nhẩm:

- Đây là đâu ?

Khu Thanh Ba trầm giọng:

- Chúng ta đang ở phía hậu Nga My Sơn, cứ theo lời truyền thuyết thì hậu sơn Nga My là vùng cấm địa. Có lẽ nơi đây là phần mộ của các vị chưởng môn phái Nga My. Thay vì mai táng, họ quàng linh cữu muôn đời, và địa điểm trở thành vùng cấm.

- o O o -